

JOKAINEN LÖYTÄÄ OMAN PAIKKANSA

Hannu Konttinen

Aloitetaanpa aivan alusta. Synnyin 19. päivänä marraskuuta 1966, melkein kaksi kuukautta etuajassa ja ikävä kyllä takaperin. Tästä kaikesta hässäkästä sain hapenpuutteen, joka ehti aiheuttaa synnynnäisen, lievän CP-vamman. Keskosuuteni vuoksi olin terveydenhoitoväen tarkkailussa vauvasta 16-vuotiaaksi asti. Pian kävi ilmi, että motorinen kehitykseni ei ole ”normaalin” lapsen tasolla ja esimerkiksi kävelemään opin vasta yli kaksivuotiaana. Diagnoosini vahvistettiin Lastenlinnassa Helsingissä, kun olin neljän vanha. Henkisessä puolessa ei ilmeisesti ole pahempia vikoja koskaan löydetty. Lapsuuteni elin pientilalla perheeni ainoana lapsena. Elämäni oli hyvää ja onnellista, mutta ehkä elin liiankin suojeltuna. En esimerkiksi ole vielä kukaan oppinut kunnolla uimaan, koska minua ei pienenä päästetty rantaan.

Lapsuudesta on jäänyt mieleen, että olin aina nenälläni, sillä jalkani eivät kantaneet niin, kuin niiden olisi pitänyt. Koulussa urheilutunnit eivät olleet niitä mieleisimpiä, sillä en ollut se suosituin valinta pesäpallojoukkueeseen. Yläasteesta lähtien sain vapautuksen tavallisista urheilutunneista ja kävin muun muassa jumpassa. En ole tänäkään päivänä kilpaurheilun ylin ystävä. Ilmeisesti savolainen luonteenlaatu pelasti minut pahemmalta kiusaamiselta, oikeastaan vain yläasteelle mennessäni kiusaamista tapahtui jonkin aikaa, mutta onneksi sekin loppui lyhyeen, koska minulla oli isokokoisia kavereita.

Onnekseni olen aina ollut kiinnostunut lukemisesta, etenkin historiasta, joten koulu ei sinänsä ollut minulle paha rasti. Vanhemmilleni oli aina selvää, että minua on kannustettava opiskelemaan henkisen työn tekijäksi, ja niin minä heidän tuellaan teinkin. Valmistuin ylioppilaaksi 1985 ja jatkoin opintoja kauppaoppilaitoksessa. Valmistuin vuonna 1987 yo-merkonomiksi. Alan töitä tein vajaan vuoden, muun muassa sosiaalitoimistossa. Syksyllä 1988 aloitin opiskelun teknillisessä oppilaitoksessa ja valmistuin koneinsinööriksi vuonna 1992.

Teku-aika oli minulle melkoisen myrskyisää. Isäni sairastui vakavasti ja kuoli vuonna 1990. Se oli melkoinen asia ylipäästäväksi, ja koska opiskelijariennot vetivät myös puoleensa, oli elämä joskus aika hataralla pohjalla. Tulipa sekin asia kantapään kautta opittua, että viinan kanssa läträäminen ei kannata, vaikka sitä osaa ”harrastaa” niin sanottujen terveiden kanssa tasaveroisesti. Lopputulos on kuitenkin kaikille sama.

Insinööriksi valmistuin pahimpaan lama-aikaan, jolloin töitä ei juuri ollut valikoitavaksi asti. Hain omaa alaani tekniikan ihmeellisestä maailmasta ja aloitin CNC-koneistuksesta pikkufirmassa. Siellä sain kokea oikeastaan ainoan kerran pahempaa syrjintää. Niin sanottu työkaveri onnistui istuttamaan firman omistajaan vakaumuksen siitä, että olen firmalle riski. Tässä vaiheessa olemme edenneet vuoteen 1995, jolloin aloin seurustella nykyisen vaimoni kanssa. Otin loparit syksyllä 1995. Tulevan vaimoni valmistuttua jouluna 1995 metsätalousinsinööriksi ja saatua töitä Kymenlaaksosta, ei minullakaan ollut juuri vaikeuksia lähteä hänen mukaansa. Kymenlaaksossa kävin vähän toista vuotta ammattikursseja muun muassa koneistuksesta ja AutoCAD-ohjelmiston käytöstä. Harjoittelun kautta sain jalkani oven väliin lähikaupungissa sijaitsevaan insinööritoimistoon, jonka palveluksessa aloitin vakituisena keväällä 1997. Siellä ollessani vakuutuin suunnittelutehtävien sopivuudesta minulle ja niitä olenkin tehnyt tähän päivään asti.

Kymenlaakson vuodet olivat kaiken kaikkiaan hyviä. Menimme naimisiin vuonna 1999 ja ostimme omakotitalon. Olimme kuitenkin miettineet, että voisimme palata takaisin kotiseudulle päin. Niin teimmekin vuonna 2001, jolloin muutimme; tällä kertaa minun töitteni perässä.

Nyt olen 43-vuotias mies. Vammani on sen verran lievä, ettei se juurikaan haittaa jokapäiväistä elämää ja selviytymistä. Tosin kyllä se joka päivä esille tulee, liikuntavaikeuksien muodossa. Leipätyöni on kevästä 2001 alkaen ollut voimailosuunnittelu amerikkalaisen yhtiön palveluksessa. Työnantajalleni haluan lausua suuret kiitokset siitä, että minkäänlaista ennakkoluuloa tai syrjintää en ole kohdannut. Vain ammattitaito on ratkaissut. Vaimoni toimii tällä hetkellä paikallislehden päätoimittajana. Lisäksi olemme harrastaneet sivutoimista maanviljelyä, metsätaloutta sekä mökkivuokrausta kotipaikkakunnallamme sen jälkeen, kun ostimme vaimoni kotitalon sukupolvenvaihdoskaupalla syksyllä 2005. Niitä askareita teen kykyjeni mukaan. Raskaimpiin töihin olen aina saanut apua perheeltäni, ja tietyt työt ostamme palveluina.

Olen tässä iässä alkanut ajatella, että vaikka minulla ei oikeastaan ole "vammaisstatusta", voisin omalta osaltani olla hälventämässä CP-vammaisuuteen liittyviä ennakkoluuloja, Ennen kaikkea haluaisin kannustaa nuoria vammaisia siinä, että asian kanssa ei pidä jäädä tuskailemaan. Loppujen lopuksi jokaiselle löytyy paikka tässä yhteiskunnassa kykyjen mukaan, eikä fyysinen suorituskyky ratkaise juuri mitään. Oikeastaan meidän jokaisen terveys on vain diagnosointikysymys, täydellistä yksilöä ei varmasti tästä maailmasta löydy. Kaikki me olemme arvokkaita ihmisiä omalla tavallamme. Jokaisella on kasvun ja kehittymisen mahdollisuudet.

Suurin este vammaisen ihmisen elämänkaarella lieneekin oman pään sisällä. Ihminen alkaa helposti uskoa, varsinkin ennakkoluuloja kohdatessaan, ettei pysty lunastamaan omaa paikkaansa maailmassa. Siksi terveen itsetunnon kehittäminen on tärkeää meille kaikille.